

Posudek oponenta na bakalářskou práci Zuzany Kašparové:

Kategorie plurálu v korejštině (Category of Number in Korean Language)

Práce Zuzany Šebestové pojednává o zajímavé lingvistické otázce, kterou je vyjádření plurálu v korejštině. Přestože se diplomantka zabývá tématem komplexně, neopomíná obecně lingvistický základ ani typologická specifika či historický vývoj v korejštině, hlavním tématem práce ve skutečnosti je užití plurálového sufixu –tŭl v netypických pozicích. Toto užití označuje termínem vnější sufix plurálu a věnuje mu velkou pozornost.

Práce je rozdělena na dvě části, přičemž v první se diplomantka vyrovnává s obecně lingvistickou a typologickou charakteristikou vyjádření plurálu v různých světových jazycích. Tato část není přehnaně rozsáhlá, naopak by se jí dala vytknout až přílišná stručnost a zkratkovitost některých pasáží, čímž je do jisté míry omezena možnost chápání kategorie plurálu (resp. plurality) jak v různých jazycích a jazykových typech, tak zejména to, která uváděná fakta jsou z uvedeného souboru relevantní právě pro korejštinu. Např. v části věnované typologii jsou jazykové typy jen velmi stručně nastíněny bez vhodných příkladů týkajících se gramatického čísla nebo dokonce zmínky o něm (hl. polysyntetický typ).

Již v této první části se projevuje nejednotné používání terminologie, kdy diplomantka užívá střídavě termíny české (např. podstatné jméno) a mezinárodní (substantivum) a to i jejich různé varianty (v podobném významu se objevují např. kmen, základ slova...). Tento nedostatek provází celou práci a na řadě míst ztěžuje porozumění natolik, že tvrzení působí nejednoznačně a zmatečně, neboť často není podloženo příklady. Někdy jsou termíny užity i nesprávně, např. na str. 16 část týkající se afixace: „rozumíme jí afixaci v širším slova smyslu, protože nejde pouze o slovo tvorné afixy, ale zahrnuje i koncovky“. Afixace však nezahrnuje „i koncovky“, je založená na (v tomto kontextu relevantních tvarotvorných) sufixech, např. finálních (koncovky), přestože pojem označuje pochopitelně i afixaci slovo tvornou. Uvedeno bez příkladů.

V druhé rozsáhlejší části se diplomantka plně věnuje vyjádření plurálu, respektive užití sufixu –tŭl v korejštině. Na základě teoretických poznatků získaných z četných zdrojů uvádí diplomantka velmi komplexní rozbor vyjádření plurálu a to vlastního (na některých místech označen též „vnitřní“) i vnějšího, kterému věnuje nejvíce pozornosti.

Většinu tvrzení diplomantka prezentuje jako nezpochybnitelná fakta, která jsou zřejmě podložena jazykovým citem pisatelů původních studií, což není výtkou. Přesto však by bylo vhodné doplnit poněkud kritičtější pohled a nepřijímat či neodsuzovat fakta bez důkladného podložení jak teoretického, tak vhodnými příklady. Nápadný je zejména případ odsudku na str. 35: „Někteří odborníci tvrdí, že vnější sufix plurálu může být připojen i ke slovesům. Toto tvrzení je ovšem nesprávné, protože jejich analýzy jsou založeny na sufixech připojených...“ V dalším textu i v jedné další podkapitole se následně diplomantka zabývá připojování uvedeného sufixu plurálu ke slovesným tvarům s konverby (přičemž o –ㄱ se zmiňuje na několika místech poněkud nejednoznačně).

Je škoda, že diplomantka více nevyužila možnosti dokázání svých tvrzení, jak se jí zdařilo na str. 45 pomocí tzv. WH otázek (myšleny zřejmě doplňovací otázky), ovšem pouze v jedné menší podkapitole. Podobný test by vhodně doplnil popis vnějšího sufixu plurálu na dalších místech.

Většinu tvrzení se snaží diplomantka podložit relevantními příklady, které pro větší srozumitelnost a přehlednost velmi vhodně transliteruje (místo užití běžnější transkripce). Přestože je zjevné, že

většina příkladů je přejatá, zpravidla vhodně ilustrují danou problematiku. V práci jsou však na několika místech příklady užity nesprávně (např. str. 49, př. 75, 76 v daném kontextu nevhodné a nevysvětlené, př. 76 nepřeložený, str. 50, př. 78, 79 nepřeložené atd.). Pouze v minimálním počtu případů je v příkladech zdůrazněn sledovaný jev – sufix *tül* – a z řady překladů také není vůbec zřejmé, ke kterému slovu se váže (vzhledem k rozdílnému slovosledu je u delších vět nejspolehlivější, který člen věty sufix nese).

I v druhé části práce se opakuje problém s terminologií, která není jednotná a ztěžuje porozumění, např. na str. 24 se náhle nově objevuje termín plurálový marker, přestože dosud bylo důsledně užíváno ve stejném kontextu sufix, jedná se většinou však spíše o stylistický nedostatek.

Za zjevný nedostatek lze však pokládat fakt, že diplomantka nedoplnila svou práci o vlastní, byť minimální, výzkum, vzhledem k mimořádné snadnosti a dostupnosti velkého množství materiálu se sledovaným jevem. O jednom takovém výzkumu sice velmi stručně referuje na základě citované studie (z roku 1975), viz str. 25: „Při náhodném zkoumání textů ze 113 výskytů vyjádření čísla 94 (83%) příslušelo životným jménům, 15 (13%) neživotným a 5 (4%) ostatním.“, nicméně by tuto bakalářskou práci podobný výzkum (např. sledování frekvence užití vlastního vs. vnějšího sufixu plurálu) velmi vhodně obohatilo.

V práci se vyskytuje řada chyb zejména v interpunkci, které však zásadně neztěžují pochopení práce. Transliterace je zpravidla pečlivá, text je přehledně členěn a pokrývá komplexně stanovené téma. Bibliografie je dostatečná, poznámkový aparát však by mohl zahrnovat více termínů a vysvětlivek, je užít v zásadě k uvádění zdrojů a tím částečně selhává ve své „poznámkové“ funkci. V rozšířenější podobě by vhodně suploval nejasnosti, které vyplývají z nejednotně užívané terminologie.

Práce Zuzany Kašparové splňuje všechny podmínky kladené na bakalářskou práci, a proto ji **doporučuji k obhajobě.**

Navrhované hodnocení: DOBŘE

V Praze 22. 1. 2015

Mgr. Blanka Ferklová, Ph.D.